

האמנית שירה גלזרמן החלה לפני יותר משנה לרשום בניינים ובתים שהתפזרו כחלק מתהליכי הפינוי ביני שצצו בכל פינה בנוש דן. הם מילאו את קירות הסטודיו שלה, מחכים לחלל שיארח תערוכה שלהם. כשהתחילו להגיע התצלומים, הכתובות והעדויות ממה שקרה ביישובי עוטף עזה, היא הורידה אותם. "הרגשתי שאני לא יכולה להסתכל עליהם עכשיו", היא אומרת.

לגלזרמן קשר אישי הדוק לטרנדיה בבארי. דודתה חנה'לה קריצמן נפצעה קשה במתקפה ונפטרה אחרי שבועיים. כשעוד היתה תקווה שתחלים, בנה של קריצמן, זוהר, קיבל אישור לחזור לקיבוץ שבו גדל. זוהר, שהגיע כדי לחלץ מה שנותר מהרכוש של המשפחה, ידע ששכנים, חברי ילדות, נטבחו, אחרים נחטפו, ושהנוף הפסטורלי של שבילים שמתפתלים בין בתים קטנים מוקפים בירוק נהרס.

"ביקשתי שישלח לי תצלומים של בתים כי הרגשתי שזה הדבר היחיד שאני צריכה, רוצה ויכולה לצייר עכשיו". כאשר גלזרמן ראתה את התצלומים גם היא לא זיהתה את המקום, את הבתים, את הקיבוץ שאליו היתה נוסעת לבקר את דודתה. היא החליטה שדווקא את החורבן, השריפה, ההרס והדימום היא חייבת לרשום בפרטי פרטים. את זה חובה לזכור. בית אחד, משפחה אחת, קהילה אחת. חובה לזכור את נג הרעפים, את העיטורים הניאומטריים שבקיר המרפסת, את כתמי הפיח, מערום הלבנים שקרסו, את הבית מאחור שמזכיר שלא מדובר במקרה יחיד. אבל גם את העץ העיקש, השיחים ששרדו, עלים ונבעולים בשרניים שנאחזו בחיים.

העבודה הדקדקנית על הרישום הגדול נמשכה יותר מ-40 שעות. "ההתעמקות בפרטים והתרגום שלהם לשפה האישית שלי הם בשבילי דרך לעבד את הרגשות שמעוררת ההתבוננות הישירה והמתמשכת בדימוי שמבטא כל כך הרבה כאב", היא אומרת. "אני אפילו לא יודעת למי שייך הבית הזה ומה עלה בגורלם, אבל דווקא מתוך התעמקות בשבריריות, באימה ובאובדן אני מצליחה לפנות לעצמי מקום למעט תקווה ואמונה שהחיים שאחרי אפשריים".

גלזרמן מתכננת להדפיס מהדורה מוגבלת של הרישום. ההכנסות ממכירתם של תריסר ההדפסים יועברו לשקום הנלדיה בבארי.

שירה גלזרמן החליטה שדווקא את החורבן והמוות היא חייבת לרשום בפרטי פרטים

שמירה

23

אחרי הטבח בקיבוץ בארי החליטה שירה גלזרמן לרשום באופן מדוקדק את החורבן, השריפה וההרס. "ההתעמקות בפרטים היא בשבילי דרך לעבד את הרגשות", היא אומרת

מאז 7 באוקטובר האמנית שירה גלזרמן רשמה באובססיות

בתערוכה חדשה מציגה גלזרמן רישומים שנוצרו לפני המלחמה ואחריה. הסדרה מערבבת תקווה, פנטזיה, פניעות והרס

שמירה קריאת זן

11

נעמה ריבה לעקוב

31 בדצמבר 2024

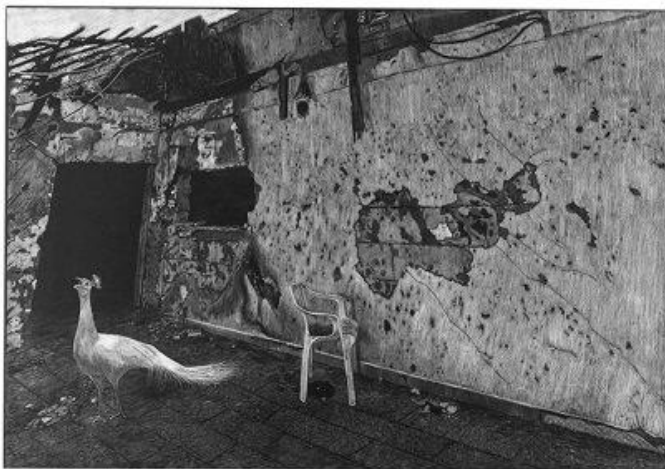
האמנית שירה גלזרמן אף פעם לא ציירה באובססיה כמו בשנה האחרונה. "תחושה של הכרח, דחיפות וצורך החליפו את הרצון", היא אומרת. "ציירתי כל הזמן, הרבה לפני שידעתי מתי, איפה או אפילו אם אציג אותם".

בתערוכה חדשה בשם "ציפור נן עדן" בגלריה קרן בר גיל ברמת השרון (עד 17 בינואר), מוצגים רישומים שלה. הם נחלקים לשתי קבוצות, אלה שנוצרו לפני 7 באוקטובר ואלו שאחרי. טרם המלחמה, תיעדה גלזרמן את הנוף האורבני המשתנה בסביבתה. את הבניינים התל אביביים הישנים שמתחלפים לפרויקטי תמ"א 38. היא התמקדה בפצעים של התהליך. בפסולת, בסבך שגדל לצד הבניינים בזמן ההמתנה לתמ"א. בתערוכה גם מופיע רישום של שקיות. במה שאמור להיות אשפה בלבד ישנם גם פרחים רעננים. לדבריה, הערבוב בין פרחים לצמחים נבולים נבע בגלל האופן שבו העירייה מטפלת בצמחייה. "הם פשוט זורקים הכל כשהם מחליפים אותה. זה לא משהו שאמור להיזרק. אחרי 7 באוקטובר השקים האלו קיבלו פרשנות חדשה. וזה הזכיר את שקי הגופות, את גלגלי האבל".

"וניטס" (Vanitas), 2023, צילום: רויטל טופיל

ב-7 באוקטובר נפצעה אנושות דודתה של גלזרמן חנה קריצמן בביתה בבארי, מירי מחבל חמאס. שבועיים לאחר מכן היא מתה מפציעה. גלזרמן ביקרה בקיבוץ ובבית של דודתה, שהוא עצמו לא נפגע. הסדרה שנוצרה, מערבבת תקווה, פנטזיה, פניעות והרס. אחד הרישומים נוצר בהשראת הבית של פסי כהן, בו שהו בני ערובה. בינתיים הבית נהרס. ברישום של גלזרמן מופיע הבית כשהוא מחורר בסימני ירי ובמרפסת משוטט טווס. "אמא שלי גדלה בבארי כילדת חוץ, והיינו מבקרים הרבה בקיבוץ. אני זוכרת אותו כגן עדן ואת פינת החי שלו שמאוד אהבתי בה את הטווסים. ולכן החלטתי להכניס את הטווס לסצינה. הוא נורא יפה, אבל הקול שלו צורם — הוא נותן פסקול לרישום, הופך אותו לסמל לקינה ומספר על הפער בין יופי למה שקרה באותו היום".

"שתיים מחמש עשרה", 2023, צילום: רויטל טופיל

גלזרמן סבורה ששתי הסדרות מתחברות היטב זו לזו. "ויוזואלית, ובמובנים מסוימים גם תמטית, יש קשר ישיר בין הרישומים הקודמים לאלה שציירתי לאחר הטבח. רישומי ההריסות והצמחייה שיצאה משליטה הפכו לתיעוד של הנפש והאיום הנסתר בחשכת הסבך היה לנבואת זעם שהתממשה".